

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A biztosíték határa**

1. A biztosíték határa

kis Ferenc

A néma meghatottság pontosan négy másodpercig tartott, amíg a mennyezeti vezetékéből ki nem csapott egy gyanús, szürkés füstpamacs. A manuális elosztó kart János kissé túl határozottan tolt át a Nagymama fürkéjének irányába, mire a hálózat egy sértődött transzformátor bűgásával válaszolt.

A wattmérő mutatója nem egyszerűen átlépte a piros zónát, hanem egy határozott koppanással fennakadt az ütközőn. A kolónia villamos hálózata híresen utálta a nagylelkűséget: ha valaki ingyen meleget próbált csempészni a rendszerbe, az automatika azonnal szabotázszt kiáltott.

– Ez az a pont, ahol a szentimentális emberség szembetalálkozik a harminc amperes olvadóbiztosítókkal – jegyezte meg János szárazon, miközben gépiesen tovább taposta a bal pedált, nehogy a feszültség teljesen elmenjen.

A falra szerelt fém tölcserből hirtelen recsegés áradt ki, majd a szektor ügyeletes műszaki ellenőrének pattogó hangja harsant fel a folyosón:

– Aki a C-blokkban megint a megengedett watt-kvóta felett pazarolja a hálózati energiát, az holnap a szintetikus zsírmassza helyett csak szűrt csapvizet kap ebédre! A váltóáram nem szeretetvendégség!

Alinda elfojtott egy fintort, és gyors mozdulattal visszarángatta a túlterhelt elosztó kart egy fél fokozattal. A szikrázás megszűnt, de a mennyezeti lámpa szórakoztató ütemben kezdett villogni, mintha a kolónia fél évszázados központi számítógépe próbálna morzézni a közelgő végítéletéről.

– Na tessék – dörmögte a Nagymama, s vékony plédjét szorosabban magára tekerte. – A megváltás csodája megint elakad a biztosítéktáblánál.